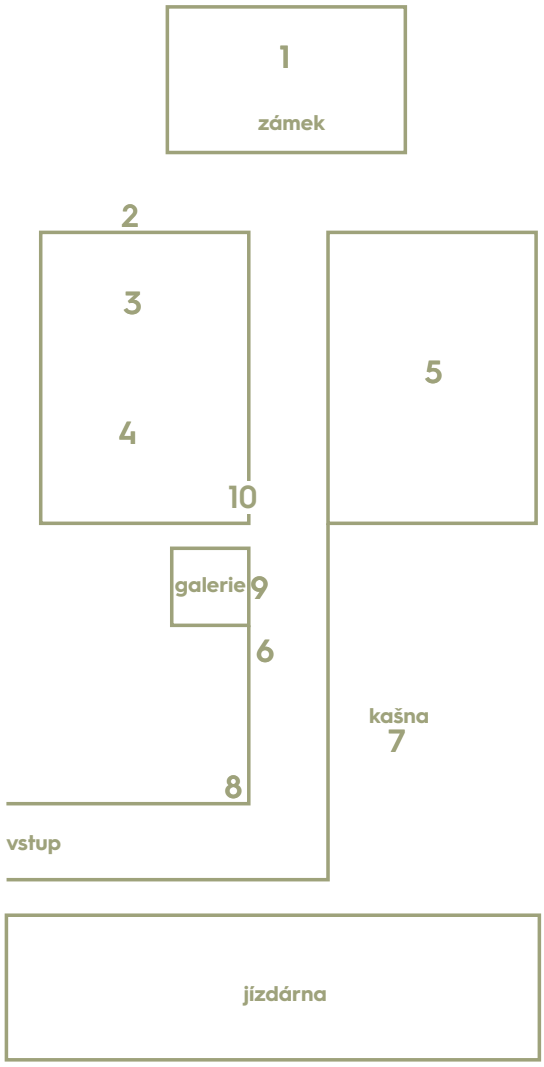
Současné umění a sochařský park

ve spolupráci s Konrad Fischer Galerie a Galleria Continua

1. Michelangelo Pistoletto
2. Tomas Rajlich
3. Tony Cragg
4. Jan Kadlec
5. Carl Andre
6. David Černý
7. Pascale Marthine Tayou
8. Dana Bartoničková
9. Nedko Solakov
10. Krištof Kintera

Carl Andre (1935 - 2024)

Carl Andre zásadně změnil způsob, jakým nahlížíme na sochařství. Vyvinul své podlahové sochy přímo na místě z průmyslových materiálů, jako je kov, dřevo a kámen. „Nejsem ateliérový umělec, jsem umělec místa." Umělecký zásah spočívá v sériovém uspořádání materiálu v prostoru, aniž by samotné materiály byly tvarovány. Tím, že zahrnuje okolní prostor, socha samotná se stává prostorem. Socha jako místo.

Andreho práce byla vystavována na řadě významných samostatných i skupinových výstav, naposledy v roce 2024 v Kawamura Memorial DIC Museum of Art, Sakura/Japonsko, v roce 2023 v Project Carl Andre, Daegu Art Museum, Daegu, Jižní Korea, a na velké retrospektivě v Dia:Beacon Beacon, NY (2014 - 2016), která byla také vystavena v Museo Reina Sofia, Madrid, Hamburger Bahnhof, Berlín, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris a Museum of Contemporary Art, Los Angeles. Jeho práce se nacházejí v veřejných sbírkách, jako je Dia Art Foundation New York, Museum of Modern Art, New York, Hara Museum of Contemporary Art, Tokio, Stedelijk Museum, Amsterdam, Tate Modern, Londýn, Centre Georges Pompidou, Paříž a Ludwig Museum, Kolín.

97 Steel Line for Professor Landois (1977)

V říjnu 1967 otevřeli Dorothee a Konrad Fischer svou galerii v Düsseldorfu ve starém městě. Prvním umělcem, kterého představili, byl americký umělec Carl Andre. Byla to Andreho první evropská samostatná výstava. V Düsseldorfu sestavil 100 ocelových desek, každou o rozměrech 50 x 50 cm, aby vytvořil podlouhlý obdélník. 5 x 20 Altstadt Rectangle zaplnil celou místnost a donutil návštěvníky vstoupit do díla, což bylo v té době novým zážitkem. Andre použil stejný materiál k vytvoření své 97 Steel Line for Professor Landois (Ocelová linie 97 pro profesora Landoise) v roce 1977, kterou umělec věnoval zoologovi Hermannovi Landoisovi a realizoval pro Skulptur Projekte v Münsteru.

Art PANSTVÍ BECHYNĚ

KONRAD FISCHER GALERIE

GALLERIACONTINUA
SAN GIMIGNANO BEIJING LES MOULINS HABANA ROMA SÃO PAULO PARIS

Dana Bartoníčková (1988)

Dana Bartoníčková v roce 2018 zakončila své studium na Akademii výtvarného umění v Praze v ateliéru Sochařství Lukáše Rittsteina. V roce 2017 absolvovala studijní stáž na Cooper Union v New Yorku. Její práce má do jisté míry charakteristiku antropologické sondy, tématizuje námět pravěkých komunit, zkoumá vztah novodobých symbolů a vytváří tak specifický jazyk vizuálního pojetí figur, které je pro ni charakteristické. Především v její nejnovější tvorbě se pak projevuje celkové zaujetí ženskou identitou, které se odráží i na volbě měkkého a formativního materiálu, vosku. Narativní je pro ni textilní vzor soch i obrazů, který odkazuje ke tkaní, ženské rukodělnosti a obecnému návratu ke kořenům. Dana Bartoníčková je zastoupena ve sbírkách privátních ale i veřejných institucí jako například Gočárova galerie v Pardubicích.

Něžněkna (2025)

Jedná se o soubor soch zobrazující ženy tanečnice, pracovní název Něžněnky, které jsou vytvořeny z betonu a jsou nadnášeny kovovou konstrukcí ve tvaru sukně. Beton, jako těžký, pevný materiál, odráží fyzickou sílu a odolnost ženy, její schopnost stát pevně v realitě a vyrovnávat se s těžkostmi života. Kovová konstrukce představuje lehkost a vzdušnost a zároveň jakousi transcendenci ženy bohyně.

Tony Cragg (1949)

Renomovaný britský sochař Tony Cragg si vybudoval vynikající kariéru zkoumáním vztahu mezi přírodním a lidským výtvorem. Sám sebe popisuje jako „radikálního materialistu“ a zkoumá, jak vnitřní struktura materiálů vytváří vnější formu, přičemž vyvíjí sochařský jazyk, který je jak inovativní, tak hluboce zakotvený ve fyzické realitě. Od raných prací složených z nalezených objektů až po novější organické a dynamické sochy z bronzu, nerezové oceli a syntetických materiálů, je Craggovo umění formováno jak vědeckou zvědavostí, tak poetickou intuicí.

Od roku 1979 Cragg žije a pracuje ve Wuppertalu v Německu. Působil jako pedagog na Berlínské akademii umění a Akademii výtvarných umění v Düsseldorfu. Jeho dílo bylo prezentováno na významných mezinárodních výstavách, včetně documenta v Kasselu (1982 a 1987), britského pavilonu na Benátském bienále (1988) a Bienále v São Paulu (1983). V roce 1988 získal Turnerovu cenu, v roce 1992 byl jmenován Chevalier des Arts et des Lettres Francie a v roce 2007 obdržel prestižní japonskou cenu Praemium Imperiale. Jeho díla jsou součástí významných veřejných sbírek po celém světě, včetně Tate v Londýně, MoMA v New Yorku, Centre Georges Pompidou v Paříži a Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen v Düsseldorfu.

Castor & Pollux (2015)

Craggova praxe, původně ovlivněná britským land artem a performance artem, čerpá z makro a mikrostruktur nacházejících se v přírodě, průmyslové výrobě a lidském těle. Jeho díla často naznačují pohyb a transformaci a jeho formální slovník, založený na opakování, vrstvení a abstrakci, umožňuje více výkladů—tělesných, architektonických a topografických. Tento přístup je živě ztělesněn v soše Castor & Pollux, která je součástí Craggovy probíhající série Rational Beings. Zatímco tato série obvykle zkoumá abstraktní lidskou přítomnost, Castor & Pollux přináší zvýšenou pozornost anatomii a fyzické struktuře. Základ sochy začíná jako dvě oddělené, svalnaté biomorfní formy—vyvolávající surovou energii, napětí a dualitu—které stoupají a spojují se do jediné podoby. Tento svazek čerpá z římské mytologie: Castor a Pollux, dvojčata Lédy, představují smrtelné a božské. Po Castorově smrti jeho bratr Pollux prosil Dia, aby je oba učinil nesmrtelnými, což vedlo k jejich proměně v souhvězdí Blíženců. Craggova socha zachycuje tuto dualitu a jednotu, nabízející reflexi o smrtelnosti, duchu a transformaci prostřednictvím silných anatomických odkazů.

David Černý (1967)

David Černý pochází z umělecké rodiny a v letech 1988–1996 studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. V roce 1990 získal zvláštní cenu na bienále v Kortrijku v Belgii. O rok později obdržel švýcarské stipendium a nastoupil na rezidenční pobyt v Boswilu. V roce 1994 se přesunul do New Yorku jako rezidenční umělec galerie PS1. Dva roky nato absolvoval nezávislý studijní program Whitney Independent Study Program. V roce 1996 získal grant od americké Pollock-Krasner Foundation a v roce 2000 mu byla udělena Cena Jindřicha Chalupeckého pro nejnadějnějšího českého výtvarníka do 35 let. Roku 2001 založil MeetFactory – neziskové mezinárodní centrum současného umění. V roce 2017 založil architektonické studio Black n' Arch, známé svým inovativním přístupem k architektuře a designu. Kromě vlastní umělecké tvorby se Černý věnuje také divadlu, filmu, hudbě, designu a architektuře. Je nadšený potápěč, řidič a od roku 2014, kdy složil zkoušky ATPL, také pilot – nejen letadel, ale i vrtulníků a kluzáků. Žije v Praze a je hrdým otcem dcery Elektry.

Viselec (1996)

Tuto sochu jsem vytvořil v roce 1996, kdy se všude mluvilo o konci století. Co přinese to příští? Jaká bude role intelektuála? Vybral jsem si Freuda, protože byl zakladatelem psychoanalýzy – intelektuální tváří 19. století – a narodil se ve Freibergu.

Jan Kadlec (1976)

Jan Kadlec je výraznou osobností českého vizuálního umění, architektury a filmu. Absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze, kde už v 90. letech zaujal svou volnou tvorbou a odvážnými instalacemi, které výrazně ovlivnily domácí uměleckou scénu. Svou uměleckou intuici později rozvinul i v oblasti scénografie, architektury, návrhu kostýmů a production designu pro film. Dnes žije mezi Prahou a švýcarským Luganem, kde založil filmovou společnost K Film Swiss. Ve své volné tvorbě se Kadlec zabývá formováním vizuální reality současného a budoucího světa. Reaguje na tlak digitální kultury a zahlcení obrazy, které přetváří do fyzických objektů – monumentálních, přímých, často ironicky laděných. Jeho instalace komunikují jazykem globalizovaných symbolů a konfrontují diváka s tématy pomíjivosti, paměti i odpovědnosti. Díla jako Pig (vítěz Sculpture Grande 2007) nebo ikonická postel s logem McDonald's, zakoupená ihned po vystavení, se stala součástí kulturní paměti.

Kadlec se v posledních letech intenzivně věnuje filmu. V roce 2013 byl nominován na Českého lva za vizuální pojetí filmu Klauni. Film Amerikánka mu v roce 2024 přinesl České lvy za nejlepší výtvarný počin, kostýmy i filmový plakát. V rámci tohoto projektu vznikla i jeho nejnovější monumentální socha Copy, vytvořená z 50 000 VHS kazet. Objekt je instalován v kostele sv. Vavřince v Klatovech jako součást výstavy, která se posléze propojí s ateliérem Huga Demartiniho. Jan Kadlec svým mezioborovým přístupem dokazuje, že umění může být současně vizuálně silné, kritické i společensky aktivní.

Pig (2004)

Pojem „pig" je používán pro zkorumpované politiky na vysokých místech. Prase na skokanském můstku symbolizuje odhodlání a pokus vyjít z nejvyšší sféry společenského marasmu, udělat krok nutný k přiznání. Konfrontace zvířete a můstku mluví o nemožnosti takového kroku.

Krištof Kintera (1973)

Krištof Kintera je výraznou osobností české sochařské scény. Narodil se v roce 1973 v Praze, vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze (1992–1999) a postgraduálně Rijksakademii v Amsterdamu (2003–2004). Od poloviny 90. let se profiluje jako solitérní umělec s důrazem na technologii, recyklaci a ostrý společenský komentář. Kintera ve své tvorbě propojuje sochu, instalaci, zvuk a pohyb, často pracuje s každodenními předměty, které proměňuje v ironické nebo znepokojivé objekty. Jeho díla bývají technicky náročná, ale zároveň srozumitelná a emocionálně silná. Třikrát byl nominován na Cenu Jindřicha Chalupeckého a vystavoval například v Museum Tinguely v Basileji nebo v Galerii Rudolfinum v Praze. Vedle vlastní tvorby se dlouhodobě podílí na kulturních a kurátorských projektech, mj. stál u zrodu prostoru NoD nebo galerie ProLuka. Významné jsou také jeho veřejné instalace, jako například Bike to Heaven, pomník věnovaný tragicky zemřelým cyklistům.

Paradise Now

V díle Paradise Now proměňuje Krištof Kintera běžné kovové zábrany, známé z veřejných prostor jako prostředky k usměrňování davu, v surrealistické bytosti připomínající jeleny. Přivařením parohů k těmto industriálním objektům zásadně mění jejich význam – z nástrojů moci a omezování se stávají hravými, téměř mytickými symboly přírody. Dílo nese typické znaky Kinterovy tvorby: ironii, důvtip a schopnost přetvářet realitu. Paradise Now vyvolává otázku, jak lze objekty kontroly přetvořit v podoby poetické svobody, a vybízí diváka k úvahám nad možnostmi proměny – materiální i společenské.

Nedko Solakov (1957)

Jeden z mezinárodně nejuznávanějších bulharských umělců současnosti, se volně pohybuje v různých médiích; od kresby přes malbu až k objektům, prostorovým instalacím, performance a videu. Její nedílnou součástí jsou rozsáhlé slovní komentáře psané na stěnu vedle artefaktů nebo dokonce přímo do jednotlivých prací. Dialog mezi osobitou kresbou, vtipně a brilantně inscenovanými komentáři pohybujícími se mezi fikcí a realitou a prostředím příběhu zprostředkovává hlubokou individuální zkušenost a zároveň analyzuje nejen roli a rozpory současného uměleckého systému, ale též kolektivní „pravdy“ a společenské normy lidské existence.

4-okenní povídka (2022)

V roce 2022 se Nedko Solakov společně s českým umělcem Jiřím Kovandou stali prvními rezidenčními umělci v Bechyni. Během svého pobytu společně připravili výstavu s názvem *Together*, rozprostřenou do čtyř podlaží zámecké galerie. V jejím rámci si vzájemně umisťovali autorské intervence. V půdních prostorách, kde Jiří Kovanda rekonstruoval ze zámeckého mobiliáře své známé instalace skříní propojených šňůrami s visícími dámskými šaty, vytvořil Nedko Solakov jedinečné dílo: na rámy čtyř osmiúhelníkových oken vepsal krátkou povídku o dvou umělcích vedoucích rozhovor o svém komerčním úspěchu. Tato „čtyřokenní povídka“, rozdělená mezi jednotlivé rámy, je jedinečným příkladem Solakovovy schopnosti kombinovat literaturu s výtvarným prostorem a zároveň osobním darem umělce do rodinné sbírky Stava.

Michelangelo Pistoletto (1933)

Michelangelo Pistoletto se narodil v italské Bielle a jeho umělecká dráha začala výstavami v roce 1955, přičemž vrcholem byly jeho Zrcadlové obrazy z let 1961-62, které získaly mezinárodní uznání. Pistoletto, klíčová postava hnutí Arte Povera v polovině 60. let, zkoumal nekonvenční materiály a prostory. V 70. letech pokračoval v inovacích výstavami jako Le Stanze, kde se zabýval tématy zrcadel a rozdělení. V devadesátých letech založil Cittadellarte - Fondazione Pistoletto a Univerzitu myšlenek, kde prosazoval sociální změny prostřednictvím umění. Koncept „Třetího ráje" v roce 2004 znamenal novou etapu v jeho praxi. Pistoletto získal prestižní ocenění včetně Zlatého lva na Benátském bienále a Praemium Imperiale. Jeho vliv dosáhl celosvětového významu, vystavoval v uznávaných institucích, jako je Louvre nebo Palác národů. V roce 2022 vyšla jeho poslední kniha La formula della creazione, která oslavuje jeho trvalý odkaz a inspiruje umělce a myslitele po celém světě. V roce 2025 byl nominován na Nobelovu cenu míru.

Instalace Michelangela Pistoletta si můžete prohlédnout výhradně během prohlídek zámku s průvodcem.

Labirinto e Grande Pozzo (1969-2017)

Labyrint v sobě obsahuje stálou představu prahu: přemýšlení o něm a jednání v něm podléhá potřebě určit východisko. V labyrintu dochází ke změně prostředí, dezorientaci, strachu, ale také k rozlišování, síle vůle a ovládání myšlenek. V labyrintu se zrcadlo představuje jako zástěna mentální meditace mezi opačnými extrémy strachu a bezpečí, ztráty a shledání, pochybností a jistoty, uzavřené cesty a otevřené cesty. Znovu se vynořit z labyrintu je svým způsobem totéž jako znovu se ocitnout na cestě, po které jsme se tam původně dostali. Na povrch se vrací obraz studny. Na dně této studny je zrcadlo. „Tím, že nám zrcadlo navrací skutečnost, nám přináší poznání; díky němu si nekonečně uvědomujeme, že nemá smysl posouvat představivost za hranice našich schopností. Ponoření do zrcadla odpovídá ztrátě sebe sama, která je příslibem budoucích objevů. Stejně jako Narcis nebo Alenka jsme zváni k účasti na iniciační cestě. " M. P.

Tomas Rajlich (1940)

Tomas Rajlich je klíčovou postavou evropského minimalistického malířství a spoluzakladatelem Českého konkretistického klubu, který působil v Praze v 60. letech. Po studiu na Akademii výtvarných umění v Praze se dostal na mezinárodní scénu výstavou Sculpture tchécoslovaque v Musée Rodin v Paříži (1969). V roce 1969 emigroval do Nizozemska, kde učil na Vrije Academie a plně se věnoval malbě.

Proslavil se minimalistickými monochromy s mřížkovými vzory, které zkoumají základní povahu malby a její funkci. Jeho práce získaly mezinárodní pozornost díky klíčovým výstavám, jako byly putovní výstava Elementaire Vormen (1975), Fractures du Monochrome aujourd'hui en Europe (Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, 1978), Bilder ohne Bilder (Rheinisches Landesmuseum Bonn, 1978) a přelomová výstava Fundamental Painting (Stedelijk Museum Amsterdam, 1975), která jej spojila s americkými minimalisty.

Rajlichovy příspěvky byly oceněny retrospektivami v Palazzo Martinengo v Brescii (1993), Gemeentemuseum v Haagu (1994, 2005), Brněnském domě umění (1998) a Národní galerii v Praze (2008). V roce 1994 obdržel prestižní cenu Ouborg Prijs za celoživotní dílo. V roce 2025 představilo Museum Kampa první přehled jeho rané sochařské tvorby.

Byl pověřen vytvořením monumentálních děl pro Raad van State (Rada státu) v Haagu a Nizozemskou ambasádu v Ghaně. Jeho práce jsou zastoupeny ve významných veřejných sbírkách, včetně Stedelijk Museum v Amsterdamu, MoMA v New Yorku, MNAM/Centre Pompidou v Paříži, SMAK v Gentu, Národní galerie v Ottawě, Národní galerie a Musea Kampa v Praze.

Bez názvu (1967–2025)

Rajlich začal svou kariéru jako sochař v Praze v letech 1964 až 1969, přičemž většina těchto děl byla zničena. Jeho sochy se vyvíjely od pevné formy k dematerializaci a transformovaly se do transparentních kompozic a prostorových kreseb. Bez názvu (1967–2025) je vytvořen z tvarovaných ocelových panelů umístěných kolem centrální vertikální osy. Figura není definována hmotou, ale prostorem mezi panely, což jí dává vzdušnou lehkost. Dílo směřuje k duchovnímu, kde je lidská podstata vnímána spíše než viděna.

Pascale Marthine Tayou (1966)

Pascale Marthine Tayou se narodil v Kamerunu a žije mezi belgickým Gentem a kamerunským Yaoundé. Tayouovo umění, které se od 90. let 20. století těší mezinárodnímu uznání, zejména díky Documentě 11 (2002) a Benátskému bienále (2005, 2009), se vzpírá kategorizaci a zahrnuje různá média a témata, která jsou zakotvena v jeho osobních zkušenostech. Přidáním "e" ke svému druhému jménu se Tayou vtipně distancuje od tradičních představ o autorství a pohlaví. Jeho dílo překračuje kulturní a politické hranice a zdůrazňuje proměnlivost identity a propojenost člověka s přírodou. Tayouova díla, zahrnující objekty, sochy, instalace, kresby a videa, se často točí kolem jednotlivců, kteří se pohybují ve složitém prostředí globálního společenství. Jeho umění, zakořeněné v myšlence cestování a setkávání se s neznámým, zpochybňuje ustálené představy o původu a přijímá rozmanitost, přičemž reflektuje své africké dědictví uprostřed širších společenských očekávání.

Pétalos de Piedra (2022-24)

Ústředním dílem sochařského parku je instalace s názvem Pétalos de Piedra od Pascala Marthine Tayou, která byla v roce 2022 vystavena v Havaně na Kubě. Barevné kameny obklopující fontánu vypadají jako okvětní lístky květin v trávě. V Tayouově slovníku skály připomínají jeho postkoloniální dědictví. Jejich veselé barvy a zasazení do jiného prostředí z nich však činí symboly míru. Prostřednictvím svých barevných kamenů Tayou oslavuje život a zároveň se zabývá tématy inkluze a aktivismu a podněcuje k zamyšlení nad složitostí lidské existence a snahou o růst. Zámek Bechyně je místem svobody, místem radosti z umění, výměny myšlenek a sdílení poznatků, což zasahuje Tayouův pozitivní pohled na budoucnost.